

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/2 an 2 fl. 50 cr., 1/4 an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarohie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/2 an 3 fl. 50 cr., 1/4 an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-ora 6 cr. a treia-ora 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția și administrația: Strada Poplăci Nr. 15.
Telefon Nr. 14.

Se prenumără și la poste și la librării.

Epistole nefrancate se refușă. — Manuscripte nu se înapoiază.
Numeri singuratici à 5 cr. se vând la „Institutul Tipografic“.

„Nerușinarea“ lui Slavici.

III.

Slavici continuă „nerușinarea“ sa din „Gazeta“, zicând:

„Noi, Românii de peste Carpați, nu de ieri de alăitieri am intrat în legătură cu frații noștri din România: avem experiențe și tradițiuni întemeiate pe ele“.

Și, mai departe:

„Și la 1848, și în timpul absolutismului austriac, și în timpul domniei lui Cuza, și după urcarea în scaun a Regelui Carol I am găsit între frații noștri de aici oameni cari se interesau și oameni cari nu se interesau de soarta noastră, oameni cari au voit și oameni cari nu au voit să stea de vorbă cu noi“.

Adeci, tot cântecul favorit al lui Dim. Sturdza: „Teara asta se împarte în două: naționalii-liberali, descinzând dela Tudor Vladimirescu și ciocoi-trădători, urmași fanarioților“.

Și, ca să fie și mai explicit, Slavici adaugă:

„Noi cei-ce trăim și ducem mai departe azi lupta începută de înaintașii noștri (?!?) n'am umblat pe dubeite: știm prea bine cări anume sînt oamenii între cari putem să găsim ajutoari, și nu i-am căutat pe aceștia în partidul conservator“.

Slavici repetă așa dar mărturisirea ce-a făcut-o și în noua sa politică „Tribuna și Tribuniștii“, unde zicea (pag. 39): „Avem noi „Tribuniștii“ legături cu partidul național liberal din România, și nu ne știm a o mărturisii aceasta, etc.“

Eată-ne deci în fața unei mărturisiri categorice, de care luăm act.

Să mai adăugăm că același lucru îl mărturisește și Eug. Brote în cartea sa „Chestiunea română în Transilvania și Ungaria“, și în scrisoarea-manifest adresată nu tocmai de mult „Reviste Orașului“.

Să mai adăugăm, în sfîrșit, că toată lumea cunoaște legăturile acestor domni, și ale altor câtorva de aici, cu d. Dim. Sturdza, — și toți dau cu socoteala cam de ce natură sînt acele legături.

În fața acestei mărturisiri sincere și categorice, noi facem o altă mărturisire tot așa de sinceră și de categorică:

„Noi nu avem legături cu nici unul dintre partidele din România, nici cu liberalii, nici cu conservatorii. Am avut însă totdeauna și avem și astăzi legături cu oameni, cari se ocupă de cauza națională, și cari aparțin atît partidului liberal, cît și partidului conservator. Chestiunea de a ști cîrui partid aparțineau acei amici ai noștri nu ne-a preocupat nici-o dată, pentru că noi i-am considerat ca Români, și n'am crezut și nu credem că Românii se împart în naționaliști și fanarioți, în patrioți și trădători.“

Între aceste două mărturisiri, între noi și dinșii — publicul se d-cidă.

Dar noi avînd această atitudine, sîntem convinși că servim cauzei naționale; și socotim că nici prestigiul acestei cauze, nici propria noastră demnitate nu suferă ca noi să stăm la cheremul unui partid și cu atît mai puțin la cheremul unui om politic din România, ori-care ar fi partidul și ori-cine ar fi omul.

Fost-a însă hotărîtă și admisă această atitudine numai de d. Dr. Ioan Rațiu, pe care Slavici, în „nerușinarea“ sa, îl face personal răspunzător de tot și de toate?

Nici decum!

În ședința dela 3—4 Aprilie 1894, comitetul național a luat, între altele, și următoarea deciziune:

„Situatiunea noastră politică, interesele mari ale cauzei noastre naționale, reprezentate prin partidul național, nu permit ca, în lupta pentru realizarea programului nostru național, să ne oțerim sau să ne lăsăm a a fi angajați în serviciul vre-unui partid politic, fie în patrie, fie în afara de patrie, sau să ne amestecăm în discuțiile interne ale acelor partide, cîta vreme nu vedem atîns programul nostru național și direcțiunea activității spre realizarea celui program“.

Aceste vederi au fost admise de unanimitatea membrilor comitetului național și enunțate de mai sus a fost redactată, dacă ne aducem bine aminte de părintele V. Lucaci.

Atunci... cum rămîne?

Cum adică? Comitetul național, cu unanimitate, decide ca „să nu ne oferim sau să ne lăsăm a fi angajați în serviciul vre-unui partid politic, fie în patrie, fie în afara de patrie“; Slavici, pe de altă parte, în „nerușinarea“ sa, și în toate ocaziile, se laudă ostentativ cu legăturile speciale ce le are numai cu partidul liberal din România (cetește: cu d. Dim. Sturdza); ear' noi o să mai stăm la îndoială că cine, — Slavici ori comitetul național, — exprimă „sentimentul comun al Românilor de peste Carpați“?

Ce fel?... Comitetul național decide ca „să nu ne amestecăm în discuțiile interne ale partidelor“; Slavici însă, — care e încetățenit în România, — își permite să atace, în numele nostru pe adversarii politici ai lui Dim. Sturdza, cari nu sînt și adversarii noștri; ear' noi o să mai stăm la gînduri dacă nu cumva Slavici, cu provocările și „nerușinările“ lui, reprezintă „sentimentul comun al fraților de peste Carpați“, adică sentimentul nostru comun?

A! — ni-se va zice poate, — dar d. A. Lahovary și d. P. Carp au spus că nu toate postulatele programului nostru sînt legitime, deci „au atîns programul“ — și trebuie să-i atacăm.

Foarte bine! Decît atunci binevoiască d. Dim. Sturdza a se declara ca-

tegoric și fără nici o rezervă pentru toate punctele programului nostru, începînd cu autonomia Transilvaniei, ca să beneficieze de avantajul unei excepțiuni. Acest lucru d. Dim. Sturdza nu l'a făcut nici-o dată și nu l' va face nici de aci înainte. Dar' ce zicem noi „d. Dim. Sturdza!“? Acest lucru nu l' face nici chiar Slavici, ci și el, în broșura sa „Tribuna și Tribuniștii“, nu recunoaște Românilor din Transilvania și Ungaria decît o singură cerere legitimă, și anume: o lege electorală... „europenească“!

E bine înțeles că noi pentru faptul că d-nii Lahovary, Carp și Sturdza nu recunosc legitimitatea tuturor punctelor programului nostru n'o să-i atacăm, ci o să-i lămurim numai, că noi ne-am întemeiat, la alcătuirea celui program, pe drepturile noastre istorice, pe situațiunea și însemnătatea noastră etnică și o să ne dăm osteneala de a-i face să-și schimbe convingerile acolo unde, din o nedesăvîrșită cunoaștere a lucrurilor, nu sînt de acord cu noi.

Dar' nu acesta e păcatul cel mare al lui Dim. Sturdza. Păcatul d-sale cel mare în ochii noștri este, că de cînd a venit la putere n'a făcut alt-ceva decît să lovească fără cruțare „direcțiunea activității spre realizarea programului nostru“, ceea-ce, — trebuie s'o recunoaștem, — n'a făcut-o conservatorii.

D. Sturdza a voit să aibă la dispoziția d-sale personală mișcarea noastră națională și să o mînuiască cum îi vine la socoteală: să o agite în opoziție și să o înăbușe la putere.

D. Sturdza a voit să aibă la discreția d-sale personală pe cei din fruntea mișcării naționale, — în care scop îi și invita cu stăruință să fugă la București, înainte de a fi întemnițați, ca apoi d-sa să facă cu dinșii agitație, în aparență pentru cauza națională, în realitate pentru partidul d-sale, creînd greutăți guvernului conservator, pe atunci la putere.

Și cînd a văzut d. Sturdza, că asta nu se poate, atunci și-a înturnat cojocul pe dos; ear' după-ce a venit la putere, ca să se răsbune în contra noastră și să se recomende bine celor din Budapesta, ne-a făcut toate miseriile cunoscute, care pe atîția i-au descurajat și i-au mîhnit până în fundul sufletului.

Și totuși d. Sturdza e singurul naționalist, pentru că Slavici are „experiențe și tradiții întemeiate pe ele“, pentru că numai d. Sturdza a voit „să stea de vorbă“ cu dinșii, pentru că numai d. Sturdza „l'a ajutat“, pentru că în sfîrșit numai d. Sturdza i-a procurat, cu diferite posturi și sinecure, — pentru care Slavici singur recunoaște, că „nu are nici o calificățiune“, — beneficii personale de zeci de mii de lei pe an!

Mărturisim, că Slavici are motive puternice să fie recunoscător lui Dim. Sturdza; mărturisim și aceea că regretăm din suflet, că conservatorii n'au stat și ei „de vorbă“ cu dinșii și nu l'au „ajutat“, pentru că atunci, — mai știți! — poate că „simțămîntul comun al Românilor de peste Carpați“ ar fi fost și cu dinșii, ba poate că ar fi fost numai cu dinșii, dacă stăteau „de vorbă“ și-l „ajutau“ mai mult decît d. Sturdza... Cu toată această mărturisire însă și cu tot regretul ce simțim pentru stîngăcia conservatorilor în această impregiurare, noi, cu părere de rău, nu ne putem orienta și conduce în lupta noastră de asemenea considerațiuni.

„Nerușinarea“ lui Slavici nu se oprește aci și noi siliți sîntem să continuăm, pentru că să demascăm odată și bine calomniile din care acest domn și cei de o iarbă cu el și-au făcut zilnica lor hrană.

Ceea-ce vom face mâine.

Mărturisiri — scăpate. Pe cînd Ungurii — și încă cei din opoziție — nu se sfîșesc a scrie prin zierele din străinătate, conștînd la neorientarea publicului european, că mai perfectă libertate și mai curat liberalism decît în Ungaria, pe toată suprafața acestui glob nu mai există, și că și Englezii ar putea faveța dela ei libertate și liberalism, — pe atunci, acasă, prin jurnalele lor, cu totul alt-cum se laudă.

Purcînd din convingerea, că „sonora“ lor limbă, după-ce nici în patrie, unde „singur ei alcătuiesc statul“, nu e înțeleasă de majoritatea cetățenilor, cu atît mai puțin e cunoscută peste granițele țării, — câte-o dată se scapă și-și fac cel mai perfect portret.

Drept dovadă servească următoarele spicuri din „Egyetértés“, nrul 163 din 14 Iun. 1896, — în care sub titlul „Közéletünk“ (o rubrică permanentă) se pot citi următoarele adevăruri graită de a păcătoșului gară.

„... Fundamentul vieții noastre publice nu-i dreptatea, ci minciuna. De fapt cu totul într'alte mîni se află toată puterea și toată influența, decît în cari s'ar potrivit după spiritul constituției noastre.“

„Legea despre judecătura Curții era chemată să saneze acest rău. Dar' această lege (europenească, cum ar zice d-nii Slavici & Comp.) nu-i spiritul dreptății.“

„... În Ungaria... sînt numai cîteva oameni aceia, cari stăpînesc. Guvernul nu-i efuzul majorității; ei majoritatea este efuzul aparatului electoral constituit de guvern. Nu cel spriginit de majoritate devine ministru, ci acela devine deputat, pe care-l alege guvernul.“

„Astăzi una și cea mai mare minciună, care cîntărează viața publică.“

„Ultima lege electorală e făcută așa, ca puterea să fie în mâna posesorilor mijloacilor... Astăzi a încetat și aceasta...“

„... Clasa de mijloc parte a sărăciți, parte și-a pierdut influența. De fapt toată puterea și toată influența se concentrează în mîinile — ministrului de interne.“

„Dacă ar fi, ca legea despre judecătura Curției să o facă bine, atunci fiecare și al acestei legi ar trebui să aducă cu sine restrîngerea omnipotenței guvernului. Dar' se întîmplă chiar contrarul. Așa-i stilizată legea, ca opoziția și mai tare să poată fi apăsată și excesele (tulakapás) majorității să fie sancționate. Numărul minciunilor va fi mai mare cîna. Și această minciună va fi înartărită în lege. Cumpărarea sufletelor și abuzurile vor fi oprite, dar' legea se îngrijește de modul, cum să se poată totuși comite acestea“.

Adeci în cele din urmă tot ar putea în-vîța și Englezii ceva dela Unguri!

Și „Revue des deux Mondes!“

Am ajuns, în sfîrșit și la cunoștința celei mai importante reviste științifico-politice franceze și una din cele mai de frunte reviste de acest soi peste tot — în „Revue des deux Mondes“. Reproducăm deocamdată numai după „Deutsches Volksblatt“, că „cu toate complimentele ce le face milleniului, nu se poate abîni a constata, că naționalitățile nemaghiare din Ungaria sînt îndreptățite, a sta la o parte dela sîrbări și că, de aceea nici simpatia pentru Maghiari nu pot rămîne fără rezervă“.

Cînd vom primi numărul respectiv, vom da un extras mai mare.

Reforma electorală în — Bulgaria.

Deși ca stat s'au născut numai acum 18 ani, în urma războiului ruso-turc, Bulgarii totuși vîd trebuința de a-și potrivii și viața politică din lăuntru, progreselor făcute de atunci în alte ramuri ale dezvoltării naționale și de stat. Drept dovadă eată o depeșă a lui „Polit. Correspondent“:

„Ministrul de interne a numit o comisiune pentru elaborarea unui proiect de reformă electorală“.

Aceasta atunci cînd în Ungaria, cea cu existența millenară, cu constituție de 700 ani, cu toate privilegiile desfrîntate în 1848, mai exercită azi încă 50.075 de inși dreptul electoral pe simplul titlu de nemeș, fără or-ice altă calificăție; în Ungaria domnește o lege electorală perezită de însuși „P. Lloyd“ „confușie babilonică“, despre care nici juriconsulți iscusiti adese-ori nu pot da deașuri privitor la cele 19 alte diferite moduri, prin cari poate fi cineva alegător.

La noi reforma dreptului electoral gresează, dovadă: proiectul de lege despre judecătura Curții în materie electorală.

Până și Bulgaria deci ne-a întrecut.

FOIȚA „TRIBUNEI“

Sperjurul.

— Novela istorică. —

De

Tr. I. Magier.

Comuna Șoimeni din Transilvania e dotată cu toate frumusețile și darurile naturii, care cu mîna largă a distins-o în darnicia sa. Situațiunea ei e dintre cele mai încântătoare.

Spre Răsărit, cale ca de o jumătate oră se întind agrii mînoși, după cari fucetul pe încetul încep valuri de coline înverzite, ear' mai îndepărtare la spatele acestora se ivesc pe jumătate coamele munților, cari crescînd gradat, într'un lanț se perd în falnicii munți ai „Măgurei“ cari ca și un zid uriaș închid orizontul de pe partea de Mează-zi și Apus a comunei.

Rîul ce dinspre Mează-noapte vise șoptind tainic din pădurile „Măgurei“, trece în cotituri mari peste câmpurile adumbrite ici-colea cu sălci și răchiți, formînd mici oștroave și gepurele, unde peste vară pășunează herghelii de cai și ciurzi de vite.

Hotarul comunei are o calitate excelentă de pămînt.

Păpușoiul și sîcara dau recoltă abundantă. Grîul și orzul și în anii cei mai slabi

dau rod mijlociu. Vitele lor de soiuri bune și bine grijite, sînt căutate în toate tîrgurile din apropiere.

Ear' cînd în avînt de vîzduh, glas de ciocărit vestește apropierea zorilor pe cînd numai o slabă aureolă bate la porțile răsăritului, sunet de buciune întrerupe liniștea solemnă a munților „Măgurei“. Lătratul cînilor, sîbierătele oilor și ecoul văilor, formatul un plăcut concert sîlbatec, dau de veste, că ciobanii părăsind stăniile își scot la pășune turmele de oi.

Un călător străin privind frumusețile și darurile naturii de aici ar zice, că Șoimenii în acest paradis duc o viață patriarhală, departe de ori-ce necăzuri sociale și morale, la cari supuși sînt atîți alți muritori!. Un adevărat colț de rai, unde geniul satanei nu își cîlădise încă cuibul!..

Da, așa ar fi putut să fie. Decît Șoimenii știu doar mai bine, că dulcele e bun frate cu amarul!

De sub mîna naturii toate es curate și perfecte, omul toate le diformă și le strică. Legile naturii tîneau cu îmbelșugare toate bunătățile sale, dar' la ce, cînd aceste se loviau isbitor cu legea plămîuită de om!?..

Lege omenească!..

Un rociu de paingîn, prin care vrîm să sboare biata muscă, are cu totul altă soartă, decît vespela, care sburînd — o rupe!..

Ne aflăm în primăvara anului 1848. Feudalismul ruginit, plămuit de geniul întunecat și spiritul intolerant al timpurilor negre, își crescuse în grădina popoarelor gîndului arbore al privilegiilor, la a cărui umbră din greu se adăposteau suferințele. În această umbră infețată, venioasă, amară era și soarta Șoimenilor, ba în asemenea, mai de plîns și mai tristă era, decît a altora.

Proprietarul comunei, Márton Sfridei, e un despot crud în înțelesul strîns al cuvîntului.

Un om de statură mijlocie, cu o structură solidă; dar' la prima o'hire se observă disproporția capului prea mare. Față rotundă, uscată, cu frunte lată, care însă în partea din sus se strîmă repede. Barbă mică, ce bătea mai mult în roșu decît în alben; mustețele de aceeași co'oare se ridicau ostentativ spre ochi. De sub fruntea vericelă brădată de două crețe adânci, luciau niște ochi învîpăiați, cari își arstă albul în mod respingător. O ură tănuită, ce par'că resida în fundul ochilor, formează un contrast isbitor cu trăsăturile oare-cum posomorite ale feței, cari însă la moment dispar, cînd își mușcă buza de desupt.

Ton ascuțit și răgăsit de jumătate, întotdeauna forțat cum era, supăra urechea. Om de un caracter vehement și neînduplecat, contrazicere ori desavuare în păreri și judecata sa nu suferă dela nimenea. A nu ex-

cuta fără pic de șovăire ordinele sale, din partea unuia ce-l încungiură, e identic cu trădarea.

Eată în câteva trăsuri contururile unui tip model, scos din mîna naturii aceleia, ce se numește patimă, odiu, tiranie și răutate.

Cu o astfel de faptură draguță, norocise cerul pe sîrmanii locuitori din Șoimeni.

Vestea despre temeritatea lui satanică în întreg ținutul era cunoscută. Chiar copiii se siliau a i-se ascunde din cale.

Barbarul proprietar în trufia sa cea oarbă mersese până acolo, încît pretindea, că și cerul ce se întindea asupra pămînturilor sale, e proprietatea exclusivă a lui. Aerul și păsările, cari ciripiau în preajma moșilor sale, razele soarelui și lucrurile nopții, precum își făceau cursul în direcțiunea bunurilor sale, erau ale lui și numai ale lui!.. Ear' dacă viața țeranului își punea piciorul în livada tranului, nu mai cunoștea nici o lege, în virtutea căreia să i-o reîntoarcă.

Arbitriu fără margini exercia asupra țeranilor. Că acestora să le lase răgaz a lucra și pentru ei, era lucru neînțeles și neîncăput în capul său. Bîrbați, femei azi ca mâine, fără milă trîrți la lucru în brazda lui, fără-ca inima sa de despot să aibă considerare și la trebuințele vieții lor. Praznicile și zilele mari ale țeranilor, erau în ochii lui apucături infame, de a se subtrage dela lucru.

Religie, conștiință, dreptate erau pentru el lucruri comune, fără preț.

Nenorocii Șoimeni își înecau amarul în piepturile, ce se dăbeau să pocnească sub povara atîtor surteri ascunse. Timpul ce trecea în loc de a le mai șterge lacrimile, se schimba tot mai spre rău.

Nelegiuirile tiranului Sfridei ajunseră la extrem. În vîndalul său merse până acolo, că cel flagelat trebuia să sîrute flagelul crunt. Atîta nu era destul, ci pîndia și ispitia toate cugetele supușilor, și dacă cutare nefericit în extremul desperării cuteza a se expectora asupra nedreptăților sale, era tîrfit de argații sei și maltrat pînă la isbucnirea sîngelui.

Mîna răsbunătoare a cerului tot mai avea ea oare să întîrzie mult?... Se părea că nu tocmai, căci degetul avertisător al providenței începea a se ivi prin ceața nepotrunșă încă!..

Da, căci dreptatea lovită în față atît de crud și suprimarea celor mai primordiale drepturi ale omului, trebuiau să producă reacțiunea, demnitatea omului, atît de fățîș isbită, deși întunecată de vîlul ignoranței tras de dușmanul secular, părea că începe a se revolta.

Da, căci atîtea lacrimi crunte, vîrsate de vîdulele, a căror bărbăți fuseră stîni sub spada călăului — cereau răsplăt!.. Suspinele moșnegilor, cari prin forță și intrîgi mișelești

Apr. po de milleniu. Dacă nu alt-
ceva, un rezultat sigur al milleniului e, că și
amicii Maghiarilor li-au spus acestora odată
adevărul crud în față. Am arătat deja dovezi
pentru aceasta, dar' vom mai arăta.

Eată ce scrie „*Hannoverscher Courier*”
din Hannover, într'un articol ocațional, de
altcun foarte amical Maghiarilor:

„Pe slavii de Sud, cei din lăuntru și
cei din afară de hotarele regatului lor, Ma-
ghiarii nu 'și i-au putut câștiga pentru scopu-
rile lor ori pentru ideea lor de stat. Croații
stau brusc potrivnici față cu maghiarismul,
Sârbii li-s dușmani hotărâți. Regele Sârbiei
nici va fi reprezentat la sărbarea millenară.
Reamintirile culturii germane sânt sau
împiu desconsiderate sau orbește urite. Ni-
căiri maghiarisarea nu s'a por-
nit așa fără de orice considerație ca și față
cu poporațiunea germană.”

În sfârșit foala din Hannovera își exprimă
dorința sa, ca Maghiarii să 'și vină în ori.

Să lătim

„Foaia Poporului”!

„*Foaia Poporului*”, în fruntea ulti-
mului seu număr, publică următorul
apel, pe care îl reproducem și noi în
întregime lui, sperând că publicul în-
teligent va sprigini din toate puterile sale
această foaie, care a adus și aduce atât
de mari servicii cauzei noastre naționale.
Eată apelul în chestiune:

Cătră cetitori.

Multe și grele fost-au loviturile de
care cărmuitorii nostri ne-au învredni-
cit; dar' toate pe nedreptul ne-au fost
date și ele n'au putut să aibă altă ur-
mare pentru noi decât aceea de a ne
ofeli și mai mult în lupta ce o purtăm
pentru drepturile poporului nostru
asuprit.

De veacuri, din buni-străbuni, în
popor a fost puterea neamului nostru,
care s'a împotrivit totdeauna cu bă-
rbație încercărilor ce s'au făcut de a
'i-se răpi legea, limba și naționalitatea.

Au fost grele vremurile prin cari
am trecut și multe și mari nenorocirile,
ce ne amenințau; dar' am trecut peste
toate cu mândrie și cu încredere în
viitor.

În lupte s'au înzecit și însutit pu-
terile noastre; în suferințe tot mai adânci
rădăcini prins-au în sufletele noastre
virtuțile strămoșesti ale neamului ro-
mănesc.

Nu ne-au doborât valurile, pentru-
că am fost stâncă; nu ne-au înfrânt
furtunile, pentru-că am fost stejari.

Vrednicia asta sântem datori să o
dovedim în viitor, ca să se vadă
odată că valurile trec, dar' stâncile ră-
mân, că furtunile se împrăstie, dar' ste-
jarii stau falnici la locurile lor.

Vremurile neconținut se schimbă
și cu ele se schimbă și mijloacele de
luptă.

Astăzi arma noastră cea mai tare
este conștiința noastră națională și
voința neștrămutată de a ni-se recu-
noaște drepturile noastre în țeară pen-
tru care părinții nostri au luptat și au

versat sângele lor cel mai scump și
mai bun.

Când vom ajunge la această înăl-
țime a conștiinței noastre naționale,
când, dela cel mai de sus pân' la cel
mai de jos, toți ne vom da socoteală
de ceea-ce sântem și de ceea-ce trebuie
să fim, atunci izbândă luptei noastre nu
mai poate fi departe, ci și dușmanii
nostri siliți vor fi să ne recunoască
drepturile și să ne respecteze.

Atunci poporul va cere cu bărbă-
ție și cu hotărâre ceea-ce al seu este
și nu va fi putere, care să-l împedece,
pentru-că apele și popoarele nu se
pot opri din calea lor.

„*Foaia Poporului*” tocmai cu acest
gând a fost întemeiată: ca să lumineze
poporul asupra drepturilor și datoriiilor
sale și să deștepte tot mai mult în el
simțul național, mândria de Român și
virtuțile strămoșesti.

Ne-am făcut după puteri datoria
și nici un fel de sacrificiu nu ni-s'a
părut prea mare, pentru-ca să îndrep-
tăm lupta noastră cătră ținta dorită
și să o facem să fie cât mai spornică
în urmări bune pentru poporul nostru.

La rîndul seu, poporul 'și-a făcut
datoria față de noi, îmbărbătându-ne
și spriginindu-ne ori de câte-ori a fost
de lipsă.

Așa încât, în curînd foaia aceasta,
care a poporului este, va pași în al
doilea semestru din anul al patrilea
al existenței sale.

Sîntem încredințați că acest po-
por atât de bun, — pe care nici
Dumnezeu nu-l va lăsa să fie asuprit
și nedreptățit de dușmani până în sfir-
șit, — își va face și pe viitor datoria
și se va arăta vrednic de numele și
obîrșia sa.

În țările unde binefacerea culturii
au pîrșit adînc în inima popoarelor,
plugarul lucrează munca câmpului ce-
tindu-și ziarul seu întins pe coarțele
plugului, ear' lucrătorul îl poartă în
sîn și-l cetește în fiecare zi în cel
dintău cîas slobod, pe care munca
'i-l lasă.

De aceea acolo nedreptățile sînt
mai puține și mai mici, pentru-că po-
porul veghează ca o sentință neador-
mită și ocărmuitorii să tem de el,
pentru-că ei știu mai bine decât ori-
cine, că „vocea poporului e vocea
lui Dumnezeu”.

Noi încă n'am ajuns până acolo,
dar' de unde am ajuns, un pas nu ne
este iertat să dăm îndrît, ci se cu-
vine să ne silim să mergem înainte,
vecinic înainte.

Prețul abonamentului la „*Foaia
Poporului*” este atât de mic (numai
2 fl. pe an și 1 fl. pe o jumătate de
an), încât și omul cel mai puțin ajuns
poate să-l plătească, fără să se simtă
mult.

Rugăm deci pe toți abonenții
nostri să caute să-și reguleze din
timp abonamentele lor, pentru a nu
suferi întreruperi în trimiterea foii.

Neregulele, care se pot întempla
în trimiterea ei, vin și din cauza îm-
bulzelii prea mari ce se face în cele
două-trei zile dela începutul fiecărui
semestru; — și aceste neregule pot
fi înlăturate luându-se măsuri din timp
și abonările plătindu-și înainte cu câte-
va zile prețul abonamentului lor.

Rugăm deasemenea pe toți abo-
nenții și cetitorii „*Foii Poporului*” să
caute să o răspândească cât se va pute
mai mult în cercurile amicilor și cunos-
cuților lor. Ei vor face astfel o faptă
românească și vrednică de toată lauda,
nu atîta prin aceea că vor pune umărul
la susținerea unei foi românești, cât
mai cu seamă că vor câștiga pentru
causa noastră națională partizani noi
și luminați.

La rîndul nostru, noi vom căuta
să facem toate îmbunătățirile putincioase,
pentru-ca „*Foaia Poporului*” să fie cât
mai potrivită cu ținta în vedere că-
reia a fost întemeiată și cât mai mult
la înălțimea așteptărilor celor-ce o cetesc.

Și astfel, făcându-ne cu toții da-
toria, vom învinge, pentru-că vom ave
de partea noastră și dreptatea causei
care ne însușește și hotărîrea neștră-
mutată și gata la toate jertfele a unui
popor din ce în ce mai luminat asupra
drepturilor sale celor mai sfinte și mij-
loacelor prin care 'și-le poate ajunge.

Înainte! este cel mai frumos și
mai nobil cuvînt al limbii omenești.

Înainte! zicem noi, și pentru noi
și pentru poporul nostru, astăzi când
ne oprim un moment și când ne uităm
la drumul ce l'am mers și la cel-ce ne
mai rămâne de făcut. Înainte!

Am început în condiții modeste;
din zi în zi aceste condiții s'au îmbu-
nătățit; astăzi „*Foaia Poporului*” nu-
mără un număr mare de abonenți;
măne nădejduim că va numera și mai
mulți și că tot mai departe se va răs-
pîndi și tot mai adînc va pîtrunde în
popor lumina și adevărul.

Să ne facem cu toții datoria și
isbînda va fi a noastră.

Judicatura Curiei.

— Ședința parlamentului maghiar, ținută
în 15 Iunie n. —

Ședința aceasta a fost una din cele mai
posomorte și mai fără vieții, din câte s'au
vîzut în „sgomotosul” parlament maghiar.
O mulțime de deputați, mai ales guvernamen-
tali, pictisiți — pe semne — de atîta „neobo-
sită muncă” pentru patrie, au lipsit dela șe-
dință, ear' puținii rămași făcă erau din cale
afară blasați și esopeși. Numai cu greu au
putut aduna „capii” statului, atîți deputați,
de căți era lipsă, spre a se pute stabili or-
dinea de zi.

Îndată după deschiderea ședinței ia cu-
vîntul „zilnicul” orator Ugron Gábor, expri-
mându-și dorința de a se număra deputații
prezenți, spre a se vedea, dacă e sau nu ca-
pabilă dieta a desbateri proiecte și a aduce ho-
tăriri.

Dorința se admite și după o zeloasă
numărare, se constată că numărul celor pre-
senți e întocmai 100. Ședința se declară
deci de competentă a desbateri proiecte și a
lua hotăriri.

La discuție §. 11 se primește fără multă
vorbărie. De-asemenea se primește foarte
iute și §§-ii 12, 13 și 14.

Mai violentă a fost discuția asupra § lui
15. Ministrul Erdélyi, secundat de depu-
tații Plósz și Moqhay apără cu insistență
§-ul și combat violent toate amendamentele
propușe.

Ugron Gábor, luînd cuvîntul, ase-
mîna ținuta guvernului și a partidelor guver-

namentale cu o dramă, în care rolul intrigiei
îl joacă guvernamentalii. O singură modifi-
care stilară a primit ministrul și chiar și
aceasta a fost respinsă de majoritate. Guver-
nul voește să aducă o lege despre curățenia
alegerilor. A-asta e tocmai așa, ca-și-cum
s'ar încredințat măcelarii și precupeții cu adu-
cerea unei noue legi în contra măsurilor
false. (Iaritate).

Holló Lajos protestează contra clasi-
ficării ofensătoare date de ministrul justiției
juzilor de Curie.

După-ce mai vorbește cățiva oratori fără a
spune ceva mai de seamă, paragraful se pune
la vot și se primește neschimbat.

Asupra §§ lor 16—20 s'a trecut foarte
repede. Numai deputații opoziționali: Po'onyi
Lukács și Vörös au luat o parte mai activă
la desbateri, propunînd mai la fiecare para-
graf câte un amendament, care, firește, era
respins de majoritate.

Când au ajuns la §. 27, despre cauțiuni,
sala ședințelor devenise din nou aproape goală
așa, încât presidentul fu necesitat să suspende
ședința, până-ce cu chiu cu vai se împlin ear'
suma de o sută. Astfel se putu vota și §.
27, după care se închise ședința.

Un singur moment mai caracteristic
e de remarcat la această ședință ș. a., faptul
că în trei rînduri s'a constatat, dacă depu-
tații sînt prezenți la ședință în număr re-
cerut sau nu. A-est trist incident dovedește, că deși se tra-
tează o chestiune atît de importantă în legisla-
țiunea țării, totuși domnii „dipotați” maghiari
habar n'au de soartea cetățenilor, ci lăncezese
într-o ne mai pomenită apatie, lipsind cu ghio-
tora dela ședințe!

Ședința dela 16 Iunie n.

S'au continuat desbaterile asupra §§-ilor
următori din proiectul, despre judicatura
Curiei. Discuțiile mai de interes au lipsit cu
deosebire. Desbaterile au decurs atît de
pripit și de superficial, încât într'o sin-
gură ședință s'au votat fără nici o
schimbare 113 paragrafi (30—143).

La §. 30 opoziționalul Sima Ferencz
a propus un amendament, dar' 'i-s'a respins,
împreună cu alte vre-o câteva amendamente
propușe de mai mulți deputați.

Amendamentele deputatului Szalay fă-
cute la §§-ii următori facă nu s'au primit.

La §. 123 a înaintat un amendament
Kossuth Ferencz. Sima Ferencz
și Visontai Soma spriginesc propunerea
lui Kossuth, dar' majoritatea o respinge.

Paragrafi următori, la cari a luat mai
activă parte Várady, au fost primiți cu pu-
tină discuție și fără nici o schimbare.

Cronică politică.

Voci de presă despre expozitul Contelui
Goluchovski.

E de lipsă să remarcăm, cu toate ace-
ste voci le reproducem după extracte tele-
grafice ale biurolului de corespondență, care
își permite câte-odată și câte o falsificare,
atât în exportul cât și în importul de-
peșilor. Astfel spre pildă, s'a întemplat și
cu unele pasaje din vorbirea Monarchului,
pronunțată la 8 Iunie, în palatul regal
din Buda.

Dacă deci biurolul de corespondență își
permite acest „șiretlic” (numai șiretlic?) față
cu cele spuse de Monarchul propriu, cu
cât mai fără scrupule o poate face cu zisele
ziarelor străine! Așadar, un-o-ori ce-
titorul însuși trebuie să-și „completeze” lip-

sele în această direcție ale depeșilor; ear'
noi reproducîndu-le, ne punem tot pe acest
punct de vedere.

Urmăm deci cu revista vocilor de presă,
amintind mai înainte de ziarele italiene. Ele
toate, fără excepție de culoare politică, ex-
primă recunoștința adîncă a țerii lor pentru
laudele aduse armatei italiene de cătră con-
tele Goluchovski; numindu-l în schimb
și drept semu de recunoștință „om de stat
eminent, profund, cu orizonturi foarte extinse”
și alte asemenea expresii. Scot întru aceea
la iveală accentuarea menținerii păcii euro-
pene și — atîtă!

Dintre ziarele franceze, telegraful repro-
duce numai oficioul „*Le Temps*”, unul din
cele mai cumpănite ziare franceze, deși 3/4
ale redactorilor sei sînt Ovrei, și din când în
când primește sau scrie articli la îndemnul
cercurilor hotărîtoare jidănești austro-ungare,
după-cum dictează interesele ovreismului. Așa
spre pildă, a publicat nu de mult un articol
de fond foarte elogios despre milleniul de si-
gur la inspirația stăpînilor lui „*P. Lloyd*” și
„*Neue Freie Presse*”.

Eată cum se exprimă despre persoana
ministrului nostru de externe: „Contele Go-
luchovski poate să-și gratuleze cu drept
cuvînt pentru rezultatul, ce l'a obținut expo-
soul seu în delegațiuni. Arare-o-ri s'a
întemplat, ca vre-unul din acei
bărbați, cari au contribuit a
face istoria diplomatică, să fi
expus cu mai multă măiestrie
această istorie petrecută în
restimp de un an.”

(Am subliniat cuvintele acestea numai
pentru a bate mai mult la ochi isvorul, din
care vor fi provenit).

Cu toate acestea „*Le Temps*” găsește,
că Contele Goluchovski a „accentuat tripla
ahantă în mod prea vioiu și prea os-
tentativ”...

Ziarele englezești nu află nimic deose-
bit în expozitul ministrului; cele mai multe își
exprimă mai ales părerea asupra cuvintelor
lui în chestiunea răscăleii la Creta și se în-
doose foarte, că sfatul dat Turciei de cătră
contele va fi urmat. Numai „*Times*” e ceva
mai explicit, zicînd între altele:

„Ministrul a sîvîrșit o muncă folosi-
toare, delăturînd neînțelegerile,
care totdeauna obvin în politica euro-
penească. Este lucru important, că contele Go-
luchovski, care posedă cele mai bune isvoare
pentru a afla adevărul, nu crede întru scopu-
rile agresive ale Rusiei. Nu trebuie însă să
uităm, că Austro-Ungaria nu s'a datat nici-
odată la întreprinderi coloniale. Revista
politică a ministrului de ex-
terne se îngrădește deci, de lipsă,
în cadrele mai restrînse ale intereselor nemj-
locite ale Austro-Ungariei.”

Răuvoitorii ar pute descoperi în aceste
cuvinte subliniate un fel de compătimitare
ironică ori ironia compătimitoare.

Trecînd la ziarele sîrbești, constatăm
mai înainte un falsificat al ziarului arhioficio-
s „*Ungarische Post*”. El a publicat și biurolul
de corespondență a împărtișit tuturor ziarelor
din monarchie următoarea depeșă din Belgrad
cu data de 11 Iunie:

„Expozitul contelui Goluchovski a pro-
dus în toate cercurile politice de aici o îm-
presie adîncă și durabilă. Organul exregren-
tului Ristic, „*Srpska Zastava*” spune:
De 15 ani Sîrbia merge din crîșă în crîșă,
devenind obiectul criticelor în toată Europa.
E timpul suprem să ne gîndim asupra situa-
ției noastre și să lucrăm la rehabilitarea no-
astră morală, căci cu cursul actual nu vom
ajunge departe.”

Două zile după publicarea acestei de-
peși, biurolul de corespondență a fost silit să
„rectifice” depeșă lui „*Ung. Post*”, și anume
în sensul, că articolul cu pricina
apăruse în „*Srpska Zastava*” cu trei
zile înainte de ziua, în care Go-
luchovski își făcă expozitul.

Și acum să vedem ce spune ziarul de
frunte oficios „*Videlo*”, în doi articoli. În pri-
mul dela 12 Iunie: „Nu-i vorbă, nu se poate
tagădăi, că Sîrbia suferă de sguduiri perio-
dice, dar' că ar fi sdruclănată” situația ei, nu
se poate spune. Sîrbia va hotărî ea însăși,
care căi corespund mai bine intereselor
sale; ear' cătă vreme va rămîne corectă în
raporturile sale cu Austro-Ungaria, aceasta
din urmă n'are nici motive nici
drept de a deplînge situația
launtrică a Sîrbiei și a-i arăta
căile pe care se umble în poli-
tica ei externă.”

Ear' în articolul dela 15 Iunie: Nova-
covic (ministru-president) crede că Sîrbia
se află mai sigură, mai cu vază și mai lini-
ștită sub razele prieteniei rusești, care nu o
oprește a întreține bune relațiuni cu statele
vecine, dar' se înțelege, numai pe baza sti-
mabile a intereselor reciproce. Ea
(Sîrbia) nu se lasă înduplecată din partea
nimîruia, că steagul independenței sîrbești
nu trebuie purtat sus, că Sîrbia trebuie să

fuseră an de an scurtați în averile părințești,
până ajunseră la deplină călicie, — invocau,
dreptatea lui Dzeu. Tânguirile țeranilor,
tratați ca vitele și exploatați până la măduvă —
se ridicau la cer, solicitînd spiritul dreptății!

Șosaptele mute ale țeranilor cătrăniți
până în adîncul sufletului, se prefac într'un
murmur neînțeles încă. Marmurul crescînd
mereu, străbate și tot mereu crește și tot
străbate!... El ajunse și la urechile tira-
nului.

Márton Sfridei își încrunță sprincenele
și ca tigrul setos de sânge se repezi la spada
cea mai lungă și ascuțită, pe care răcnind
furios o mișca cruciș în aer, ca semn de ju-
rămînt, că o va scălda în sângele mișeilor
țerani.

Un moment după aceea ceata argaților
era în giurul seu așteptînd porunci, cu cari
se mai adaugă la nedreptățile de până aci.

„Mișeii încep a murmura din pulbere”
le zise Sfridei furios, „vermii pămîntului își
îvîsc capetele, ca să mîște pe stăpînul în a
cărui țărînă crece și trăiesc. Vă ascuțiți spa-
dele și zdrobindu-le capetele, fi striviți în
pulbere!”

„Porunca e sfîntă!” răspunseră mai
multe voci.

„Dar' așa, că până în veci să nu le
mai ivească!”... adăuse Sfridei.

„La poruncă!” răspunseră argații.

„Prea luminate stăpâne!” îi agrăi
Iacheul Sultze, „cu permisiunea stăpîniei
voastre, aș avé să spun ceva!”...

„Spune!” îi replică stăpînul cu un ac-
cent de furie și neliniște.

„Noi sîntem abia cincisprezece supuși
credincioși ai stăpîniei voastre și am mari te-
meri, căci țeranii sînt toți pe picior de ră-
scăleală. Afară de aceasta am mai înțeles, că
s'ar fi însoțit anumit o bandă de mișei, ca să
vă atace!”

„Minți!... Cine cutează?!...” răcnește
Sfridei, pe care îl înecă furia. „Ești un tîl-
har și tu!... de mult te bănuiesc, mișelule!”...
„Jur!” zise Sultze cuprins de spaimă,
„străpunge-mă... dacă erezi... că... și gra-
tul fi amuți pe buze, ne mai putînd rosti nici
un cuvînt.”

„Minți mișelule!... Te ai asociat și tu
cu dușmanii și vocea încă te tradează”,
strigă Sfridei ca turbat și ochii sei schintei-
tori par-că aruncau foc asupra argatului că-
zut în disgrație.

„Dați-!”, afară zise Sfridei cătră ceilalți,
„și dresați-! cum numai veți ști mai bine!”...
Mai mulți argați îl îmbrănciră, și pe
când îi trecuse ușa, sbirii nemiloși începură
a-l îmblăți cu cnutele de-i prîiau oasele.

„Jur!” striga desperat nefericitul, dar'
glasul seu se perdea în loviturile flagelului.
(Va urma.)

Aromânii cătră Roma.

„*Mesagerul Național*” din București, care apare sub direcțiunea dlui Roberto Fava, publică
în numărul ultim poezia, pe care o reproducem și noi. Dl Fava a pus paralel textul italian,
noi îi adăugăm și traducerea în limba noastră. O publicăm, ca o dovadă, cum în Macedonia
se deșteaptă simțul național, prin conștiința originii noastre latine. Eată-o:

Text original.	Italianește.	Traducere.
O Roma, — a noastră mamă bună, Jiloși rumânii ghin s'îi spună; Li nvirinează a tîu virin, Că cerlu-ți astă-zi nu-l sirin.	Roma, nostra buona madre, I Rumeni rattristati vengono a te per dirti, Che li addolora il tuo dolore, Poiché il cielo non è oggi sereno per te.	O Romă, mama noastră bună, Doiogi Românii vin să-ți spună, Că simt cu toții al tîu chin, Că cerul tîu azi nu-i senin.
Habarea lae nu-l minciună! Ea tru urecli arăsunel: Căzură vai a nostri frați, Luptînd'alui ca joni bărbați!	La mesta novella non è una men- zogna! Oh, come tristo risuona al nostro orecchio! Sì, i nostri fratelli caddero, Lottando da eroi!	Grozava veste nu-i minciună! Grozav urechii ne rîsună. Căzură, vai, ai nostri frați Luptînd viteji, ca joni bărbați.
Pré Adua, pré blâstemată, Cu sânze mult adăpată, Nu-i cu putere su-agrășim! Cunoaștem astă-zi, earl noi him.	Adua, la maledetta, Bagnata di tanto sangue, Non potremo mai dimenticarla Oh, Conosciamo oggi che cosa noi siamo di voi!	Pe Adua cea blâstemată, Cu-atîta sânge adăpată, A desmînți nu o putem. Durere știm azi, ce sîntem.
O mamă multe ai vezuta, De când hi, de ela tuta: Dușmanli-ți cher și tu bănez! Ca lumea iar s'au luminezi!	Da quando esisti, molte cose hai veduto, O madre, in tutti i tempi: I nemici ti cercano e tu paghi, Per illuminare il mondo!	O mamă, multe-ai îndurat, În timpul lung cât tu ai stat. Dușmani te 'ncearcă, tu tronezi, Ca lumea să o luminezi.

Bitolia, Maia 1896.
C. I. Cosmu.

A apărut și se află de vânzare la „Institutul Tipografic” din Sibiu

GRAMATICA GERMANĂ

TEORETICĂ PRACTICĂ

de
Sava Popovici Barcianu.

Edițiunea a cincea
revidată și completată
de

Dr. Danil Popovici-Barcianu.

Această gramatică atât de bine întocmită, având la fine și un mic vocabular german-român costă numai 1 fl. 40 cr. plus 10 cr. porto.

A eșit de sub tipar:

HOMO SUM.

ROMAN

DE
GEORGE EBERS.

Prețul 1 fl. sau 2 lei 50 bani.

Institutul Tipografic în Sibiu.

Concurs pentru ocuparea postului de comptabil

în prăvălia „Asociațiunii de consum” în Faget (Facet), comit. Caraș-Severin. Reflectanții au a-și înainta petițiunile direcțiunii asociațiunii până la 10 Iulie st. n. a. c., provăzute cu următoarele documente:

1. Atestat de calificare.
2. Atestat despre praxa câștigată pe acest teren.

Salarul anual este 500 fl. plătit în rate lunare anticipate, și dreptul la tantiema provăzută în statute.

După serviciu de probă până la finea a. c. salarul anual se va ridica la 600 fl. Postul este a se ocupa cu 1 August st. n. 1896.

Faget, la 18 Iunie 1896.

[1631] 1—3

Direcțiunea.

La „Institutul Tipografic” în Sibiu se află de vânzare

CARTEA DURERII

DE
EMIL BOUGAUD.

TRADUCERE DE

IACOB AFIN NICOLESCU.

Editor: Dr. E. DĂIANU.

Prețul 70 cr. (cu porto postal 73 cr.)

Această carte a fost recomandată de către Exc. Sa Metropolitul Victor Mihail de Apșa printr-un circular special.

La „Institutul Tipografic” se află de vânzare opul premiat și publicat de „Asociațiunea transilvană pentru literatura română și cultura poporului român”

POVEȘTI DIN POPOR

adunate de

Ioan Pop-Retegeanu.

Acest op, care se extinde pe 216 pagini, cuprinzând cele mai frumoase povești și la urmă o însemnare a provincialismelor, costă numai 50 cr. plus 10 cr. porto.

La Institutul Tipografic, în Sibiu, se află de vânzare, cu prețul de 20 cr. broșura:

Die rechtliche Grundlage des Dualismus

Basa de drept a dualismului

de

Dr. N. D. cavaler de Preda.

Broșura aceasta, scrisă nemțește și apărută în Viena, este dedicată energicului

Dr. Carol Lueger.

Banca generală de asigurare

„TRANSILVANIA”

ÎN SIBIU.

fundată în anul 1868

[808] 29—

asigurăză prelungă condițiunile cele mai favorabile:

- a) în contra pericolului de foc și exploziune clădiri de ori-ce fel, mărfuri, produse de câmp, mobilii etc.
- b) pe viața omului în toate combinațiunile, precum: asigurări de capitale pe cazul morții și pentru termine fixate, de zestre și de rente.

Dela fundarea institutului se plătiră:

Despăgubiri pentru daune cauzate prin foc	Sume asigurate pe viață
în a. 1869—1892 fl. 954,106.—	în a. 1870—1892 fl. 754,999.32
în a. 1893 „ 34,925.85	în a. 1893 „ 53,119.28
în a. 1894 „ 56,333.20	în a. 1894 „ 59,659.—
în a. 1895 „ 50,463.35	în a. 1895 „ 66,862.11
Suma fl. 1,095,828.40	Suma fl. 934,639.71

2,030.468 fl. 11 cr.

Conforma bilanțului pentru 1895 fondurile de rezervă și garanție se urcă la **960.343 fl. 42 cr.**

Prospecte și formulare se dau gratis.

Deslășiri se dau și oferte de asigurări se primesc prin Direcțiune în Sibiu, (Strada Cismădiei Nr. 5, casa proprie), sau prin Agenturile generale și principale în Brașov (H. Hermann), Cluj și Arad, precum și prin Agenturile speciale în locurile mai însemnate.

Băile Herculane (Mehadia)

(Herkulesfürdő, Ungaria).

[1534] 3—10

Stațiune de cale ferată, postă și telegraf.

Renumite terme

de pucioasă și sare cu temperatură terestră de 55° C.

Începutul sezonului la 1 Maiu.

Loc de cură climatică. — Gimnastică suedică și masaj. — Băi electrice. — Hidroterapie. — Rendez-vous internațional. — Situațiune admirabilă în valea romantică a Cernei. — Promenade și locuri de excursiuni. — Climă favorabilă. — Situațiune scutită de vânt. — Aer ozonic și liber de praf. — Palaturi de băi, hoteluri splendide. — Salon de cură. — Lumină electrică. — Muzică proprie. — Orpheu (Teatru Variété).

Medici români.

Consultațiuni în toate limbile europene.

Juncțiune cu trenul Expres, Orient-Expres; dela Orșova cu năile dunărene.

Bilete cu prețuri reduse.

Frecvența în anul 1895: 10.000.

Biblioteca lui George Barițiu.

Cele mai ieftine cărți românești!

Librăria „Institutului Tipografic” din Sibiu ajunsă în posesiunea unei mari părți din biblioteca lăsată de neuitatul

GEORGE BARIȚIU

se află în plăcuta poziție de a oferi publicului românesc cărți prețioase cu cel mai redus preț.

„Istoria Transilvaniei”.

Marele op al regretatului nostru istoric:

„PĂRȚI ALESE DIN ISTORIA TRANSILVANIEI”,

pe 200 de ani din urmă (3 volume). Se poate procura cu **preț redus**. Anume:

Vol. I. broș. în loc de fl. 4.20 numai cu fl. 2.50, leg. fl. 3.30. Vol. II. broș. în loc de fl. 4.— numai cu fl. 2.—, leg. fl. 2.80. Vol. III. broș. în loc de fl. 2.80 numai cu fl. 2.—, leg. fl. 2.80. Opul întreg broș. în 3 vol. în loc de fl. 11.— numai cu fl. 6.50 — șese fl. și cincizeci cr. v. a., leg. fl. 8.60.

„Dicționarul unguresc-românesc”.

Broșurat în loc de fl. 2.50 costă acum numai fl. 1.50. Legat costă numai fl. 2.50.

Alte cărți rari și prețioase.

Prețuri reduse:

Dicționarul limbii române, după însărcinarea dată de societatea academică română, elaborat ca proiect de A. T. Laurian și I. C. Massimu. Colaboratori Iosif Hodoș și George Barițiu. — București 1876, opul complet numai 4 fl.

Glossariu, care cuprinde vorbele din limba română străine prin originea sau forma lor, precum și cele de origine înduioasă. Elaborat de A. T. Laurian și I. C. Massimu. București 1871, 584 pagini numai 50 cr.

Opurile lui Caiu Corneliu Tacit, traduse de Gavril I. Munteanu, director și profesor, date în tipar sub auspiciile societății academice după încetarea din viață a traducătorului (Biografia traducătorului anexată). Sibiu 1871 1 fl.

Darea de seamă asupra procesului politic de presă al d-lui George Barițiu, redact. „Observatorului”, în cestiunea colectelor pentru soldații români răniți. (Pertractarea finală din 30 Aprilie n. 1879). În loc de 25 cr. acum numai 10 cr.

Othello, novelă de Wilh. Hauf, traducere. 81 pagini numai 10 cr.

Responsabilitatea ministerială. Discursul de înținare al procurorului general și răspunsul prim-președintelui înaltei curți de cassatiune și de justiție la 16 August 1866 cu un appendice. București 1866, 57 pagini numai 10 cr.

Actele conferenței electorale a reprezentanților alegătorilor români din Ungaria și Transilvania, ținută în Sibiu la 1, 2 și 3 Iunie 1884. — Sibiu, 1884 84 pag. numai 20 cr.

Tesaur de Monumente istorice, atât din vechiu tipărite cât și manuscrise, cea mai mare parte străine, adunate, publicate cu prefațe și note ilustrate de A. Popu Ilarianu. (Tomul II. și III.) București 1864 à 1 fl. 50 cr.

Două raporturi de ale acelor prefecți de legiuni românești, cari în anul 1848/9 au susținut luptele cu insurgenții unguri până la reîntrarea trupelor imperiale în Transilvania. — Sibiu 1884. 80 pagini numai 15 cr.

Istoria română pentru școalele primare de ambe sexele, de Gr. G. Tocilescu (carte aprobată și în special recomandată de onor. minister al cultelor și instrucț. publice). București 1887. — 300 pagini numai 40 cr.

Criticele „istorice” ale lui Iosif Sterca de Kerpenyes scărmanate — informațiune tipărită ca manuscris de George Barițiu. Sibiu 1892. 22 pagini 5 cr.

Două drame familiare, lectură pentru tinerimea de sexul femeiesc. Sibiu 1891. 44 pag. numai 20 cr.